

27 ianuarie – 2 februarie

După Eden

Textul de memorat: „*Ci, fiindcă Dumnezeu ne-a găsit vrednici să ne încredințeze Evanghelia, căutăm să vorbim așa ca să plăcem nu oamenilor, ci lui Dumnezeu, care ne cercetează inima.*” (1 Tesaloniceni 2:4)

Cea dintâi ocupație a lui Adam și a Evei a fost „administrarea” bunurilor lui Dumnezeu. Obligația lor era să aibă grijă de grădină și de tot ce fusese creat, să se bucure de toate și să le stăpânească (Geneza 2:15), dar nu ca proprietari, ci doar ca administratori.

Săptămâna aceasta vom vedea în ce constă aceasta după căderea în păcat, după alungarea lor din Eden. Și noi suntem administratori astăzi, însă ne desfășurăm activitatea într-un mediu foarte diferit de mediul inițial în care au trăit Adam și Eva.

Cum definim administrarea bunurilor lui Dumnezeu? Câteva personaje biblice ilustrează acest concept prin viața lor. De asemenea, câteva texte biblice ne oferă lămuriri. Când devenim administratorii lui Dumnezeu, nu ne mai concentrăm atenția asupra lumii și asupra valorilor materiale, ci asupra Creatorului și asupra lucrării Sale. Dumnezeu ne încredințează și nouă, la fel cum le-a încredințat lui Adam și Evei, niște responsabilități sfinte. Activitatea noastră este totuși diferită pentru că, pe lângă responsabilitatea de a îngriji de lumea materială, avem în grijă și adevăruri spirituale.

Duminică, 28 ianuarie – Administratorii în Vechiul Testament

În Vechiul Testament întâlnim termenul „econom” (Geneza 43:19 și 44:1,4), care desemna persoana însărcinată cu administrarea averii cuiva, sau „mai-mare peste” (1 împărați 16:9). Administratorul avea grijă de gospodăria și averile stăpânului său și era dator să facă ce îi cerea acesta.

Iată câteva caracteristici ale unui administrator, așa cum sunt prezentate în Vechiul Testament. În primul rând, poziția de administrator era una de mare răspundere (Geneza 39:4). Administratorii erau aleși pe baza abilităților lor și se bucurau de respect și de încredere din partea stăpânilor lor dacă se achitau bine de sarcină. În al doilea rând, ei știau că bunurile de care aveau grijă erau ale stăpânilor lor (Geneza 24:34-38). Aceasta este diferența principală dintre administrator și stăpân. Administratorii sunt conștienți de statutul lor. În al treilea rând, administratorii care foloseau în interes personal lucrurile primite în grijă pierdeau încrederea stăpânilor lor și erau înlăturați (Geneza 3:23; Osea 6:7).

1. Șebna a fost numit dregător la curtea regelui Ezechia, un demnitar foarte important cu atribuții administrative și financiare. Ce i s-a întâmplat ca urmare a faptului că a abuzat de poziția sa? Isaia 22:14-18

„Un administrator, sau ispravnic, se identifică pe deplin cu stăpânul său. El acceptă responsabilitățile de administrator și trebuie să acționeze în folosul stăpânului său, procedând așa cum ar proceda stăpânul său dacă ar fi prezent. Interesele stăpânului devin interesele sale. Poziția unui administrator este una de demnitate, pentru că stăpânul are încredere în el. Dacă în vreun fel oarecare el acționează în mod egoist și întoarce spre propriul avantaj câștigurile obținute prin comerțul făcut cu bunurile stăpânului, înseamnă că a înșelat încrederea care i-a fost acordată.” - Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 9, ed. 2010, p. 183

Cum ne putem însuși mai bine ideea că noi suntem doar administratorii bunurilor pământești? Ce impact ar trebui să aibă acest lucru asupra activităților noastre?

Luni, 29 ianuarie – Administratorii în Noul Testament

în Noul Testament, cei doi termeni principali cu sensul de „administrator” sunt *epitropos* (apare de trei ori) și *oikonomos* (de zece ori) și se referă la responsabilități manageriale încredințate de stăpân unui administrator.

în Noul Testament, se subliniază în special responsabilitatea personală (Luca 12:48) și ce se așteaptă de la el (1 Corinteni 4:2). în Vechiul Testament preocuparea nu este atât de mult aceea de a defini noțiunea de administrator, cât de a sublinia ideea că Dumnezeu este proprietarul. Deși conceptul de administrare este similar în cele două Testamente, Noul îi conferă un sens mai larg decât cel de îngrijire de o avere.

în pilda din Luca 16:1-15, Isus extinde definiția administratorului. Lecția pe care o dă nu este doar despre un administrator care reușește să evite dezastrul financiar, ci și despre (pentru) cei care vor să evite dezastrul spiritual printr-o exercitare înțeleaptă a credinței. Administratorul înțelept se va pregăti și pentru viața viitoare, nu numai pentru viața de aici (Matei 25:21).

2. Ce ne spun textele următoare despre administratorii lui Dumnezeu și despre activitatea lor? 1 Corinteni 4:1,2; Tit 1:7; 1 Petru 4:10

în Luca 12:35-48, și Isus întrebuințează termenul „ispravnic” în sens figurat. El vorbește despre ispravnicul înțelept care este pregătit pentru revenirea Fiului omului și despre ispravnicul necredincios care își abandonează sarcinile considerând că stăpânul lui întârzie să se întoarcă. Ispravnicul necredincios se transformă într-un tiran și abuzează de cei din jurul lui. Nu mai este un model de fapte bune și nici un bun gestionar al harului.

Când îl primim pe Hristos, devenim administratorii Lui, devenim gestionarii resurselor Sale și, mai înainte de orice, gestionarii realităților spirituale ale vieții creștine, în vederea pregătirii noastre pentru cer.

Citește Luca 12:45,46. De ce ar putea fi o avertizare potrivită și pentru noi?

Marti, 30 ianuarie – „Ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu”

3. Ce este identificat în textele următoare ca fiind o „taină”? Există posibilitatea de a cunoaște pe deplin o taină? Coloseni 2:2,3; 1 Timotei 3:16

Țofar din Naama îi spune lui Iov: „Poți spune tu că poți pătrunde adâncimile lui Dumnezeu?” (Iov 11:7). Cuvântul „adâncimile” are sensul de lucruri tainice, misterioase, neștiute, de neexplicat sau de neînțeles. Tainele lui Dumnezeu au fost consemnate în Scripturi, dar rămân totuși dincolo de capacitatea noastră de a le înțelege pe deplin. De aceea sunt taine. După cum miopul nu poate vedea fără ochelari detaliile obiectelor de la distanță, tot la fel noi nu putem vedea anumite realități decât printr-o descoperire specială, dată de Dumnezeu.

4. Ce spune Biblia despre lucrurile pe care Dumnezeu ni le-a descoperit? Deuteronomul 29:29

Noi suntem administratorii unor lucruri pe care nu le înțelegem pe deplin. Nu știm decât atât cât ne dezvăluie revelația și Scriptura. Cea dintâi datorie a noastră este să trăim „ca niște slujitori ai lui Hristos și ca niște ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu” (1 Corinteni 4:1). în această calitate, Dumnezeu vrea să păstrăm, să prezentăm și să avem grijă de adevărul pe care ni l-a descoperit. Ce se cere de la noi este să păstrăm „taina credinței într-un cuget curat” (1 Timotei 3:9).

Cea mai mare minune dintre toate este faptul că toți îl putem cunoaște pe Hristos, „nădejdea slavei”. Planul de mântuire este supranatural și cu neputință de înțeles în întregime. Faptul că Isus, Creatorul tuturor lucrurilor (Ioan 1:1-3) a venit pe acest pământ și „S-a arătat în trup” ca să Se ofere ca jertfă pentru păcatele oamenilor cuprinde taine care vor rămâne, probabil, pentru totdeauna de neînțeles pentru orice ființă creată. Chiar și îngerii studiază ca să înțeleagă de ce a venit Isus pe pământ (1 Petru 1:12). Iar puținul pe care îl cunosc le determină pe toate ființele create să-I aducă laudă Domnului pentru slava și bunătatea Sa (Apocalipsa 5:13).

Ce responsabilități concrete ne revin când aflăm vestea cea bună?

Miercuri, 31 ianuarie – Privilegiul de a cunoaște adevărul

Când spunem „administrare”, ne gândim în mod obișnuit la grija față de niște posesiuni palpabile. Totuși, ca administratori ai lui Dumnezeu, ni s-a încredințat mai mult de atât - am primit daruri spirituale (1 Petru 4:10) pentru a ne forma, prin Hristos, un caracter creștin și a ne atinge potențialul maxim. Noi avem obligația de a gestiona darurile impalpabile cu și mai mare atenție decât pe cele palpabile, pentru că ele sunt infinit mai valoroase.

5. Ce daruri impalpabile ne cere Dumnezeu să administrăm corect? De ce este esențială buna administrare a acestor daruri? Efeseni 6:13-17

„Darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 6:23). Lumea și tot ce oferă ea nu se pot compara cu răscumpărarea pe care o avem în Hristos. Acest dar pe care ni-l oferă Dumnezeu este avuția noastră cea mai scumpă. Dacă vom ține cont de ea, vom acorda importanță și administrării bunurilor impalpabile primite de la Dumnezeu.

„Învățătura naturii nu poate fi descifrată corect decât în lumina care strălucește de la Golgota. Prin istoria Betleemului și a crucii, arătați cum binele va birui răul și cum fiecare binecuvântare pe care o primim este un dar al răscumpărării.” - Ellen G. White, *Educație*, ed. 2012, p. 89

Noi avem răscumpărarea doar grație faptului că Isus a plătit prețul suprem pentru noi. Pavel declară: „În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său” (Efeseni 1:7). „Avem răscumpărarea”, adică este a noastră, pentru că Dumnezeu ne-a dat-o. Cât de important este atunci să rămânem îmbrăcați cu „toată armura lui Dumnezeu” (Efeseni 6:11) pentru ca cel rău să nu ne-o ia! El nu ne-o poate lua decât dacă îi permitem, adică dacă nu ascultăm de ceea ce ni s-a descoperit în „Cuvântul lui Dumnezeu” (Efeseni 6:17). Cel mai bun mijloc de protecție este ascultarea, prin credință, de lumina primită.

Recitește Efeseni 6:13-17. Cum putem să ne îmbrăcăm cu armura lui Dumnezeu și cum ne ajută aceasta să ne îndeplinim îndatoririle ca administratori ai Săi?

Joi, 1 februarie – Responsabilitățile ispravnicului

Un ispravnic (administrator) înțelept este caracterizat de dispoziția de a accepta și a practica principiul moral al responsabilității personale. Acceptarea responsabilității personale constă din deciziile pe care le luăm și din acțiunile noastre. Ea recunoaște relația cauză-efect. Dispoziția de a accepta responsabilitatea personală este trăsătura definitorie a administratorului lui Dumnezeu, care trebuie să urmărească un singur scop: promovarea intereselor Proprietarului. De aceea, dispoziția aceasta definește relația lui cu Dumnezeu.

„Dumnezeu dorește să-i aducă pe oameni într-o relație directă cu Sine. În atitudinea Sa față de ființele omenești, El recunoaște întotdeauna principiul responsabilității personale. El caută să încurajeze un simț al asumării personale a răspunderii și să imprime nevoia de călăuzire personală. Darurile Sale le sunt date oamenilor în mod individual. Orice om a fost făcut un administrator al unor bunuri sacre încredințate lui. Fiecare trebuie să se achite de responsabilitățile încredințate, conform îndrumărilor Dătătorului, și fiecare va trebui să dea socoteală înaintea lui Dumnezeu de isprăvnicia sa.” - Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 7, ed. 2017, p. 142

Când devenim administratori ai lui Dumnezeu, nu plasăm răspunderile noastre în sarcina unei alte persoane sau unei organizații. Responsabilitatea noastră este personală și se va reflecta în toate

Interacțiunile cu cei din jur (Geneza 39:9; vezi și Daniel 3:16). Ne vom îndeplini sarcinile imediate cât mai bine posibil. Succesul depinde mai degrabă de credința noastră și de curăția sufletească decât de inteligență și de talent.

6. Cum înțelegem textul următor în contextul administrării bunurilor lui Dumnezeu? 2 Corinteni 5:10

Teologii și filosofi au dezbătut secole la rând subiectul liberului-arbitru. Dar Scriptura este clară: omul are voință liberă și libertate de decizie, altfel judecata după fapte nu ar avea niciun sens. Noi avem responsabilitatea

personală de a lua, prin harul lui Dumnezeu, deciziile corecte în tot ce facem, inclusiv în modul de a administra toate bunurile încredințate de Domnul.

Vineri, 2 februarie – Un gând de încheiere

Expresia „economul casei” din Geneza 43:19 redă expresia *asher al bayt*. Cuvântul „casă” își are importanța lui. Dacă prin „casă” ne referim la familia dintr-o anumită locuință, atunci vorbim despre ceva mai prețios decât casa în sine. Înțelegem de aici că administratorul lui Dumnezeu are în grijă lucruri foarte valoroase care nu-i aparțin. Responsabilitatea lui este, de aceea, cu atât mai mare.

Ideea aceasta este dezvoltată în Noul Testament: „Noul Testament preia ideile din Vechiul și le unește cu ideile, conceptele și cuvintele care circulau în primul secol, îmbogățind și lărgind învățătura biblică despre administrare. Cuvintele grecești utilizate cel mai frecvent în relație cu administrarea derivă din *oikos* și *oikia*, «casă». Termenul *oikonomos* denumește persoana care are grijă de casă: administratorul. *Oikonomia* este substantivul abstract, «administrarea casei», iar sensul lui este de multe ori mult mai vast!” *Handbook of Seventh-day Adventist Theology*, ed. 2000, p. 653

BIBLIA ȘI CARTEA PROFETI ȘI REGI – STUDIU LA RÂND

Biblia: Zaharia 12 - Maleahi 4

1. Spre cine aveau să-și întoarcă privirile locuitorii Ierusalimului?
2. Ce eveniment din vremea împăratului Ozia a fost evocat de Domnul?
3. Între cine și cine a fost Domnul martor?
4. Cine va fi ca „cenușa sub picioare”?

Profeți și regi, capitolul 57

5. În ce situație asprimea pentru (față de) câțiva se poate dovedi a fi milă pentru mulți?